

depsána písemná forma a že Adolf K. starší převzal svým přístupem právní stav, jak byl s jeho synem, tudíž i s rozhodčí smlouvou. S tímto názorem dovolacího rekurenta nelze souhlasiti. Z ustanovení §§ 577 odstavec třetí a 595 čís. 1 c. ř. s., k nimž jest tu přihlížeti se zřetelem k předpisu § 80 čís. 1 ex. ř., plyne jasně, že nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o rozsudím jest, by byla zřízena písemně mezi těmi stranami, o jichž právní rozepři jde. Zákon nečiní výjimku z požadavku písemné smlouvy ani pro případ, že třetí osoba přistoupí jako spoludlužník k závazku strany, jež dříve ujednala písemnou smlouvu o rozsudím. Nečiní-li výjimku zákon, nemůže ji činiti ani soud. Dovolací rekurent však sám přiznává, že s povinným Adolfem K-em starším písemnou smlouvu vůbec neuzavřel, a nevyvrátil tudíž názor napadeného usnesení, že nález berlínského rozhodčího soudu není proti tomuto povinnému v tuzemsku vykonatelný, ježto nebylo vykázáno, že se povinný podrobil příslušnosti zmíněného rozhodčího soudu písemnou smlouvou, uzavřenou s vymáhajícím věřitelem.

Čís. 11141.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Proti usnesení poručenského soudu, jímž byl (pro tentokráte) zamítnut návrh poručenstva, by bylo trestně zakročeno proti nemanželskému otci (§§ 8 a 9 zák.), jest poručenstvo oprávněno k rekursu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 884/31.)

Poručenský soud nevyhověl pro tentokráte podnětu poručníka, by učinil návrh na trestní stíhání nemanželského otce podle §§ 8 a 9 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931. Rekursní soud odmítl stížnost generálního poručenstva, neuznav oprávnění poručníka k rekursu, nevyhověl-li poručenský soud podnětu poručníka, by učinil návrh na trestní stíhání nemanželského otce podle §§ 8 a 9 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by ve věci rozhodl.

Důvody:

Právní názor rekursního soudu nelze odvoditi ani z § 9 nesp. říz., ani z § 9 zákona čís. 4 na rok 1931. Podle § 9 zák. čís. 4/1931 stíhá se trestný čin uvedený v § 8 veřejnou obžalobou, ale jen na návrh. K návrhu jest oprávněna osoba, jež má právo na výživu nebo na zaopatření a, není-li oprávněná osoba svéprávná, jest místo ní oprávněn k návrhu poručenský (opatrovnický) soud. Poručenstvo nezl. Karoliny W-ové učinilo u poručenského soudu návrh, by bylo zakročeno proti nemanželskému otci Janu L-ovi trestně ve smyslu zákona čís. 4/1931.

Prvý soud návrh poručenstva pro tentokráte zamítl, neshledav podklad pro skutkovou povahu trestného přestupku. Do tohoto zamítacího usnesení prvního soudu stěžovalo si poručenstvo a rekursní soud napadeným usnesením odepřel mu oprávnění ke stížnosti. Jde o věc poručenskou, o řízení nesporné, a platí předpisy nesp. řízení, zejména § 9 a násl. Zamítnutí návrhu poručníkov, by poručenský soud učinil návrh na potrestání, jest opatřením mimosporného soudce, jež jest způsobilé, by se dotklo práv poručence, jehož zájmy poručník zastupuje. Nelze mu proto podle § 9 nesp. říz. odepřítí oprávnění ke stížnosti. Ale oprávnění ke stížnosti není vyloučeno ani podle § 9 zák. čís. 4/1931. Podle tohoto předpisu jest sice k návrhu na trestní stíhání oprávněn za osobu nesvéprávnou soud poručenský, avšak tím není řečeno, že je přenecháno úplně na vůli poručenského soudu, zda chce návrh učiniti, čili nic, nýbrž poručenský soud jest vázán zákonnými předpisy a, jsou-li tu zákonné předpoklady, musí postupovati podle zákona. Zda tu zákonné předpoklady jsou, jest otázkou, již lze přezkoumávati pořadem soudních stolic podle § 9 a dalších nesp. říz. Měl se proto rekursní soud zabývati obsahem stížnosti poručenstva a, neučiniv tak, porušil zmíněné zákonné předpisy a bylo proto k dovolací stížnosti poručenstva rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 11142.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

K žalobě podle § 15 zák. jest oprávněn i podnik, jenž ještě s činností nezačal. Stačí, jde-li o činnost, jevící se činností podnikovou, bez ohledu k tomu, zda se opírá o zákonné oprávnění, čili nic.

Pokud v údajích rozšiřovaného letáku jest spatřovati zlehčování ve smyslu § 10 zák. I obrana proti nekalé soutěži musí býti oprávněná a slušná. I pod formou úsudku mohou se skrývati skutkové údaje. Nevyhledává se, by zlehčení bylo urážlivého rázu.

Dovolání z výroku o uveřejnění rozsudku jest nepřipustné podle §§ 18 a 40 (4) zák.

Odškodné podle § 16 (4) zák. jest druhem náhrady škody, nikoliv pokutou ve smyslu německého práva. Nestačí všeobecné tvrzení žalobce, že mu byla způsobena škoda.

Pokud nebyla žalovaným vedena rozepře »patrně svévolně« ve smyslu § 19 zák.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Rv I 1239/30.)

Žalující strana byla družstvem pro zužitkování vedlejších zvířecích produktů, jež mělo především za účel zpracovati ve vlastním družstevním provozu na kliš kosti, dodávané mu jeho členy. Žalovaná firma byla nákupníkem kostí. Žalovaná firma rozeslala svým dodavatelům oběžník, v němž byla řeč o tom, že byla rozpoutána živá propaganda přímo interesovanou skupinou podporovanou zemským svazem řezníků pro projekt »dle udání« (angeblich) družstevní továrny ke zpracování